

Arrest

nr. 326 119 van 5 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 29 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Na controle van verzoekers vingerafdrukken werd op 2 april 2025 een overnameverzoek gericht tot Zwitserland. De Zwitserse autoriteiten stemden 3 april 2025 in met de overname van verzoekende partij op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III-verordening.

1.3. Op 17 april 2025 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam: K.
voornaam: Mo.
geboortedatum: (...)2001
geboorteplaats: Kambia
nationaliteit: Sierra Leone*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K, M, verder de betrokkene, die staatsburger van Sierra Leone verklaart te zijn, diende op 24.03.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legt daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Hij stelt dat zijn moeder misschien zijn geboorteakte heeft.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië op 25.12.2023 wegens een illegale binnenkomst en in Zwitserland op 04.03.2024 en in Frankrijk op 08.01.2025 wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 28.03.2025. De betrokkene stelt traditioneel gehuwd te zijn en een minderjarig kind te hebben. De betrokkene zijn partner en kind bevinden zich niet in de lidstaten en vergezellen de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Sierra Leone verlaten te hebben op 24.12.2022 en door Guinee, Mali en Algerije (één maand) naar Tunesië gereisd te zijn. De betrokkene verklaart ongeveer een jaar in Tunesië verbleven te hebben. Vervolgens stelt de betrokkene Italië binnen gereisd te zijn op 25.12.2023 en daar ongeveer twee maanden verbleven te hebben. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen op 25.12.2023. Vervolgens stelt de betrokkene op 03.03.2024 aangekomen te zijn in Zwitserland. Volgens de Eurodac-resultaten diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in op 04.03.2024. Naar eigen zeggen verbleef de betrokkene er tot januari 2025. Hij stelt daarna op 03.01.2025 in Frankrijk toegekomen te zijn. De Eurodac-resultaten tonen dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende op 08.01.2025 in Frankrijk. De betrokkene stelt dat hij er ongeveer twee maanden verbleef en door de Franse instanties gedeporteerd werd naar Zwitserland. Hij stelt direct uit Zwitserland vertrokken te zijn en in België aangekomen te zijn op 21.03.2025.

Op 02.04.2025 werden de Zwitserse en Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 03.04.2025 stemden de Zwitserse instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zürich (ZRH). De betrokkene is in Zwitserland gekend met volgende aliassen: K, M A, °(...)2002/Sierra Leone; M, K, °(...)2001/Sierra Leone. Op 15.04.2025 ontvingen onze diensten een weigering van de Franse instanties. Ze stellen een terugnameverzoek gericht te hebben aan de Zwitserse instanties op 09.01.2025 en dat dit op dezelfde dag geaccepteerd werd. Ze stellen dat de betrokkene op 03.03.2025 overgedragen werd aan de Zwitserse instanties. De betrokkene is in Frankrijk gekend als: K, M A, °(...)2002/Sierra Leone.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Zwitserland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Zwitserse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Zwitserland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

We benadrukken dat de Belgische instanties in deze niet zijn gehouden tot een beoordeling van het al dan niet eerlijke karakter van het Zwitserse beleid inzake internationale bescherming, maar wel tot een onderzoek naar het bestaan van eventuele tekortkomingen in de Zwitserse procedure inzake het toekennen van internationale bescherming en de voorzieningen inzake opvang en bijstand in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, in die mate dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013

rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek in België ingediend te hebben omdat hij door Frankrijk werd teruggestuurd naar Zwitserland en hij daar al een negatieve beslissing kreeg. Hij stelt dat hij aanvoelde dat België een goede oplossing was. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland. De betrokkene stelt dat hij hier geen asiel wilde aanvragen en daar niet wilde blijven. Hij stelt dat hij opgepakt werd aan de grens en zijn vingerafdrukken moest geven. Hij stelt dat hij daar moest blijven en dat hij geen andere keuze had. Hij stelt dat toen hij een negatieve beslissing ontving, uit Zwitserland is gevlucht.

Wat betreft de door betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name dat zijn aanvraag in Zwitserland afgewezen werd, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Zwitserland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zwitserse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zwitserland, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Zwitserland en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zwitserland en dat, indien hij geen verzoek in Zwitserland wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Zwitserland weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodacdatabank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Zwitserland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Zwitserland.

De betrokkene verklaart dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland afgewezen werd. Op 03.04.2025 stemden de Zwitserse instanties in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De betrokkene zal na overdracht in Zwitserland een

nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus allerminst omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde redenen dat zijn verzoeken om internationale bescherming in Zwitserland werden afgewezen, kan dan ook niet worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst (of de lidstaat dat verantwoordelijk is het verzoek tot internationale bescherming te behandelen) en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Dit impliceert op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Zwitserse instanties geen internationale bescherming aan de betrokkene toekenden leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Zwitserland ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Zwitserland partij is bij de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 03.04.2025 hebben de Zwitserse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland.

Het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Zwitserland (Adriana Romer, Okan Manav, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, Helen Zemp, Teresia Gordzielik, Thais Silva Agostini, en Esther Omlin “Asylum Information Database – Country Report: Switzerland - 2023 update”, laatste update op 10.07.2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/>), stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het ontvangen van internationale bescherming (pagina 52, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”).

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient, zal dat worden beschouwd als een volgend verzoek (“subsequent application”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor volgende verzoeken (pagina 74).

Op vlak van rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat vrijblijvend rechtsbijstand wordt voorzien voor verzoekers om internationale bescherming, ook voor personen die onder de Dublin-procedure vallen (pagina 48, “Free legal assistance is ensured at first instance since the entry into force of the new asylum procedure in March 2019. Therefore, in the Dublin procedure just as in the regular procedure, state-funded free legal assistance is guaranteed to all applicants”).

Een beroep bij het Federale Administratieve Hof kan op twee verschillende gronden worden ingesteld: de schending van de federale wetgeving, met inbegrip van het misbruik en de overschrijding van discretionaire bevoegdheden; en onjuiste en onvolledige vaststelling van de juridisch relevante omstandigheden. Het beroep moet voldoen aan een aantal formele criteria (zoals schriftelijke vorm, officiële taal, vermelding van de klagende partij, handtekening en datum, bewijsstukken indien beschikbaar) (AIDA-rapport, pagina 33-34).

Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht moeilijkheden zal ondervinden met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming tijdens de hele procedure voorzien worden van opvang, inclusief het recht op sociale voordelen (pagina 87). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang verminderd of opgeschort worden (pagina 91). Noodhulp zal onvoorwaardelijk voorzien worden voor iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt (pagina 92). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 101).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een federaal opvangcentrum geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoekers die worden overgeplaatst naar een kantonnaal centrum kunnen een aanvraag indienen om te werken (pagina 107).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt tandproblemen en pijn in zijn borst te hebben. Hij stelt dat hij graag een arts zou raadplegen.

Tot op heden bracht hij geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die een overdracht naar Zwitserland verhinderen of die aantonen dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is in Zwitserland wettelijk gewaarborgd, ook in geval van beperkte materiële opvang en men kan beroep doen op de algemene ziekteverzekering, (pagina 109). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"4.1 Schending van:

- *Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna "EVRM"), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 ;*
- *Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 ;*
- *Artikelen 3.2, 5.6, 17, 18(1)d, en 22 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna "Dublin III-Verordening");*
- *Artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement.*

De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekster is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »(CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle."(RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs»(RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt om schreven : «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause»(RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'État a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir »(RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »(RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: “1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek.

Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii)

De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.”

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: “1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

ns het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekster. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Zwitserland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

4.2 Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Zwitserland

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Zwitserland.

Dat uit deze rapporter blijkt dat deze situatie al lang aansleept.

In een beslissing van 7 december 2018 heeft The Committee against torture beoordeeld dat: « 7.4 In this context, the Committee takes note of the course of the complainant's asylum application procedure before the Swiss authorities. It notes the inconsistencies and contradictions in the complainant's statements and submissions, to which the State party has drawn attention. However, the Committee observes that the complainant was not provided with legal counsel during the proceedings before the State Secretariat for Migration, that he was heard in a language other than his mother tongue despite his express request in this respect and that the Swiss authorities based their reasoning on questioning of the genuineness of the documents produced by the complainant without having taken any measures to verify their genuineness. In this regard, the Committee recalls that the right to an effective remedy contained in article 3 requires, in this context, an opportunity for effective, independent and impartial review of the decision to expel or return, once that decision is made, when there is a plausible allegation that article 3 issues arise. In the present case, the State party did not give the complainant the opportunity to demonstrate the risks he would face in the event of forced return to Eritrea. The Federal Administrative Court only carried out an early and summary assessment of the complainant's arguments while questioning the genuineness of the documents provided but without taking any measures to verify it. Furthermore, the requirement to pay legal fees when the complainant was facing financial hardship denied him the opportunity to apply to have his appeal examined by the judges of the Federal Administrative Court. In the present case, therefore, on the strength of the information before it, the Committee concludes that the absence of an effective, independent and impartial review of the decision of the Secretariat to expel the complainant constitutes a failure to meet the procedural obligation to provide for effective, independent and impartial review required by article 3 of the Convention»

(Committee against Torture, Decision adopted by the Committee under article 22 of the Convention, concerning communication No. 811/2017, CAT/C/65/D/811/2017, beschikbaar op : <https://undocs.org/en/CAT/C/65/D/811/2017>).

Recente informatie bevestigt dat dergelijke problemen nog steeds bestaan. Inderdaad volgens de AIDA verslagen, hebben asielzoekers in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand in eerste instantie en in beroep tegen een negatieve beslissing:

Dat verzoekende partij daarbij met name wenst te verwijzen naar het AIDA-verslag – update juni 2023 :

AIDA-CH_2022-Update.pdf (asylumineurope.org)

► “Most of the legal advisors have a university degree in law, but are not attorneys. Even if de facto they provide generally free legal assistance in as much as no advance payment is required, there is no legal right to state funded legal assistance from these independent legal advisory offices and the latter cannot, in practice, offer professional legal assistance covering all the needs because their resources are limited.

Furthermore, access to legal assistance can be difficult for persons in detention, as their means to contact and find a legal representative within the short time limits for appeal (especially in case of inadmissibility decisions) are limited. It seems not to be the amount of financial compensation itself that constitutes an obstacle for independent legal advisory offices or private lawyers to engage in the provision of legal assistance to asylum seekers. But it is rather the difficulty to get financial compensation at all that constitutes an obstacle—in combination with the limited resources for the independent legal advisory offices respectively in combination with the advance payment that private lawyers usually require (that many applicants cannot afford)” (AIDA verslag– Update 2019, p.26).

“The Coalition of Independent Jurists for the right of asylum, gathering several lawyers and NGOs working on asylum cases, has published an independent evaluation of the first year of implementation of the asylum reform. The report partly focuses on the work of the mandated legal protection, pointing to a series of problematic issues. On one hand, the Coalition raises the question of the independence of such mandated organisations, noting that they are very cautious when it comes to taking position in the public space. The geographical proximity with the SEM in the federal centers is also reflected in the perceptions of asylum seekers, who do not always take the independence of their legal representative for granted. The report also points at insufficient coordination among the various mandated organisations that have missed, according to the Coalition, an opportunity to jointly influence the development of case law in the interests of asylum seekers” (AIDA verslag– Update 2021, April 2022, p.34, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021_update.pdf)

Echter, volgens l'OSAR: « La protection juridique gratuite par les acteurs décrits s'arrête en règle générale lorsque la personne ne réside plus dans un CFA. Les personnes en procédure étendue peuvent se tourner vers un bureau de consultation juridique. Cette protection ne couvre pas l'entier des démarches comme la production de preuves, l'établissement des faits et rapports médicaux ou le recours. Les procédures connexes telles que les demandes de regroupements familiaux, les liens avec le réseau médical et social pour les personnes vulnérables, etc. ne sont pas non plus prévues. Pour les personnes déboutées, qui n'ont pas quitté la Suisse et qui sont à l'aide d'urgence, aucune protection juridique n'est financée » (OSAR, « Conseil et représentation juridique », beschikbaar op : <https://www.osar.ch/droit-dasile/procedure-dasile/conseil-et-representation-juridique.html>).

Uit de bovenstaande blijkt dat de verzoekster geen juridische hulp zal krijgen, wat het moeilijk maakt om een klacht in te dienen tegen de praktijk van Zwitserland.

Uit de twee bovengenoemde AIDA-rapporten blijkt ook dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte eveneens gelimiteerd is door de beperkte bevoegdheid van de gerechtelijke autoriteiten in het kader van het beroep tegen weigeringsbeslissingen en door de verplichting die aan de asielzoeker kan worden opgelegd om bepaalde procedurekosten vooraf te betalen:

« An appeal to the Federal Administrative Court can be made on two different grounds: the violation of federal law, including the abuse and exceeding of discretionary powers; and incorrect and incomplete determination of the legally relevant circumstances. It is important to note in this respect that the Federal Administrative Court cannot fully verify asylum decisions of the SE. Many more, since the examination for appropriateness has been abolished in the Asylum Act as of 1 February 2014. Even if the Court can still verify the appropriateness of the enforcement of removal (as this part of the decision falls under the Foreign Nationals Act, as opposed to the decision on asylum, which falls under the Asylum Act and is therefore subject to the limitation of the Court's competence), it is questionable whether the legal remedy in asylum law is effective. The limitation of the Court's competence in asylum decisions seems problematic and unjustified in view of the highly ranking rights to life, liberty and physical integrity that are at stake. Also, it can lead to incongruities between the areas of asylum and foreigners' law. In practice, the limitation of the Court's competence has proven to be extremely problematic especially in Dublin cases when it comes to the question whether or not Switzerland should apply the sovereignty clause for humanitarian reasons (see section on Dublin: Appeal). Different obstacles to appealing a decision can be identified. One important obstacle is the fact that the Court may demand an advance payment (presumed costs of the appeal proceedings), under the threat of an inadmissibility decision in case of non-payment. Only for special reasons can the full or part of the advance payment be waived.

In fact, an advance payment is mostly requested when the appeal is considered as *prima facie* without merit, which may be fatal to destitute applicants in cases of a wrong assessment. Such wrong assessments have been noted by the European Court of Human Rights (ECtHR). In October 2017, The Federal Court enjoined the Federal Administrative Court to waive demanding an advance payment for unaccompanied asylum-seeking children in appeal procedures. According to the Court, the present practice of Federal Administrative Court consisting in requiring an advance payment in such situations constitutes a measure that disproportionately restricts access to justice for unaccompanied asylum-seeking children. Another obstacle is set by the limitation of the competence of the Federal Administrative Court. Within the appeal

procedure, the Court has the possibility to order a hearing if the facts are not elucidated in a sufficient manner. In practice, it has hardly ever made use of this possibility”(Rapport AIDA – Update 2019, p.23).

According to the Asylum Act, asylum seekers are obliged to cooperate in the establishment of the facts during the asylum procedure (duty to cooperate). Asylum applicants who fail to cooperate without valid reason or who fail to make themselves available to the authorities for more than 20 days lose their right to have the asylum procedure continued. This rule also applies to persons who fail to make themselves available to the asylum authorities for more than five days in a federal centre without a valid reason. The applications are cancelled without a formal decision and the persons concerned cannot file a new application within three years – except if this would amount to a violation of the Refugee Convention. This provision is problematic with regard to access to the asylum procedure, as well as to the right to an effective remedy. So far, the Federal Administrative Court has not clarified whether there is a right to an appeal against the decision to cancel the application in these cases.

However, in practice, usually asylum seekers who reappear within a few months are reintegrated in the procedure. (AIDA-verslag, Update 2021, April 2022, p.22)

“Different obstacles to appealing a decision can be identified. One important obstacle is the fact that the Court may demand an advance payment (presumed costs of the appeal proceedings), under the threat of an inadmissibility decision in case of non-payment.(...)In fact, an advance payment is mostly requested when the appeal is considered as *prima facie* without merit, which may be fatal to destitute applicants in cases of a wrong assessment. Such wrong assessments have been noted by the European Court of Human Rights (...) Another obstacle is set by the limitation of the competence of the TAF” (Rapport AIDA – Update 2018, p.24).

Wat de opvang van asielzoekers betreft, zijn 6 federale centra geopend met in totaal 2638 plaatsen. Naast deze federale centra zijn er ook centra georganiseerd in de kantons (waarvoor zij verantwoordelijk zijn). De asielzoekers worden echter uitsluitend ondergebracht in federale centra, waar de eerste stappen van de procedure plaatsvinden. Er zijn dus 2638 plaatsenvoor

18.088 asielzoekers (in 2017). Volgens het verslag AIDA: “while the Federal Supreme Court held that reception conditions in a civil protection shelter do not violate the human dignity of persons under emergency aid, the situation in such shelters seems largely unsatisfactory for asylumseekers who are still in a procedure. Single men are mostly affected, although here are sometimes also families who are accommodated in bunkers. In Geneva, in 2015, a protest committee has formed against accommodation of asylumseekers in underground bunkers” (Rapport AIDA – Update 2018, p. 71).

Met betrekking tot de leefomstandigheden in de federale opvangcentra kunnen we vaststellen dat :

“The Commission observed shortcomings in several areas. The identification of vulnerable persons (victims of trafficking, victims of torture, etc.) is still insufficient and so is the level of care offered to them. There is a need to reinforce the first medical consultations and to provide a psychological assessment upon arrival at the federal asylum centre. According to the Commission, there is also potential for improvement in the area of conflict management and the prevention of violence. The NCPT recommends improving the training of security personnel and providing for the establishment of a complaint management system. It also recommends avoiding systematic searches of asylum seekers at the entrance of the centres, clarifying the use of the “reflection room” and formalising the decisions on disciplinary sanctions, which should always take place in writing.” (AIDA-verslag, Update 2021, p.96)

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen in deze centra meldt het verslag AIDA dat:

“asylumseekers share common showers and toilet facilities which are poorly equipped in terms of privacy. The NCPT also observed that some centres have a real lack of sanitary equipment. Sanitary facilities may be very dirty according to the delegations of the NCPT. Ventilation is a common problem, especially in the sanitary facilities, but also within the entire centre (...) Federal centres are not adapted to children and family needs and the situation can be rather tough also for women. No specific measures are taken for those specific persons. Family even separated in some federal centres because of a lack of adapted structures. The law simply stipulates that the special needs of children, families and other vulnerable persons are taken into account as far as possible in the allocation of beds. There are very few leisure activities for children, and no or only very limited schooling. (...) The general tension that exists within the centres, due to the high psychological pressure asylumseekers are living under, to the coexistence of persons with very different backgrounds, or even due to alcohol or drug issues that may occur in the centres, can make the situation very difficult for children, single women or other vulnerable persons” (p.73-74).

Wat de toegang tot gezondheidszorg betreft, wijzen de verslagen AIDA– Update 2018 en 2019 erop dat: “when asylumseekers address medical issues, the staff (...) first examine the gravity of the medical issue and decide to send the person to the doctor or hospital or not. The triage of cases is usually made by non-medical staff, namely by the company responsible for organizational matters during daytime and by the security company staff during night time. This first triage is problematic, as the staff does not have the requested medical knowledge to decide on medical issues. Taking into account the difficult situation of the persons living in such collective centres, from a physical and psychological perspective, it appears that access to

medical staff is rather limited in practice and depends on the triage of often unqualified staff in the reception centre (...) Cantonal organization for health support in the reception centres is under cantonal competence. Similar obstacles as in the federal centres may occur regarding the triage by the staff of the centre, even though some cantons do provide for medical staff within the reception centres” (Rapport AIDA – Update 2019, pp. 8384; Rapport AIDA – Update 2018, p.79).

In deze twee verslagen wordt ook opgemerkt dat: “Several organisations provide assistance to traumatised asylumseekers (...). However, the capacities of these institutions are insufficient compared to the needs”. (...) Specialised treatment for victims of torture or traumatized beneficiaries or people with mental health problems is available, but the capacity is way too small. There is not only a lack of specialised psychiatrists, but also a lack of interpreters/ lack of funding for interpretation for this purpose, especially intercultural interpretation would be needed for specialized treatment of mental health problems. Language barriers are relevant for any kind of health care, including problems to fill out the paperwork” (Rapport AIDA – Update 2019, pp. 85-86 en 112; Rapport AIDA – Update 2018, p.81).

Wat de toegang tot opleiding betreft: “Lack of access to further education, in the form of an apprenticeship or studies, is an important problem in the integration process of asylum applicants over 16. Although the legislation allows asylum seekers to enter education programmes, many practical and administrative impediments deter potential employers to hire asylum seekers whose procedure has not been concluded yet. As asylum procedures may last for years, it may happen that young girls and boys stay excluded from the higher education system during one of the most important periods of their life. In addition to the great difficulties that young asylum seekers face in finding an apprenticeship or to be accepted in a higher school, they can also be confronted with the problem of financing their study as they are excluded from the public scholarship programmes.

Financing of post-compulsory education for asylum seekers is therefore highly dependent on the goodwill of cantonal and municipal authorities” (Rapport AIDA – Update 2019, p.82).

In het AIDA-rapport van april 2022 -Update 2021- werd bezorgdheid geuit over de onpartijdigheid van tolken tijdens interviews: “The representatives of charitable organisations also point out that several interpreters are not impartial, sometimes even have close ties to the regime in the country of origin, or that they lack professionalism (i.e. imprecise, no literal translation but a summary, lacking linguistic competence).¹¹² Problems have also been identified in relation to the difference in accent or dialect between the interpreter and the applicant, especially in cases where the applicant’s mother tongue was Tibetan, Kurdish of Syria or Dari. While from time to time there may be a temporary shortage of interpreters for a specific language, it appears, particularly in view of the drop in asylum applications in recent years, that the quantitative needs are generally covered.” (p.29-30)

Ten slotte in zijn slotopmerkingen over het vierde periodieke verslag van Zwitserland van 22 augustus 2017 benadrukt the Human Rights Committee dat: « 28. The Committee remains concerned about reports of the prevalence of police brutality, especially against asylum seekers, migrants and foreigners and about the underreporting of such incidents. It is seriously concerned about the lack of centralized data at the federal level on the number of complaints, prosecutions and sanctions relating to alleged ill-treatment. It takes note of the explanations provided by the delegation regarding criminal procedure and the responsibility of cantonal public prosecutor’s offices for receiving complaints against the police, but it remains concerned about the lack of an independent and universally accessible mechanism with which complaints against the police can be lodged to complement the public prosecutor’s offices, which may be seen as biased since they cooperate with the police in investigating such complaints (arts. 2, 6 and 7) ».

De tekortkomingen van het Zwitserse opvangsysteem zijn door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Zwitserse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, en verwerpt de informatie die hem door middel van beginselverzoeken onder de aandacht wordt gebracht op basis van een algemene en abstracte motivering, zonder aan te tonen dat Zwitserland de de verzoekster daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekster naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat deze vaststellingen bevestigd worden bij het laatste beschikbare AIDA verslag, met name dat van juli 2024.

Dat uit het verslag blijkt dat de opvangomstandigheden omwille van het grote aantal aanvragen tekort schoten.

Dat ondanks het feit dat zij daar niet voor geschikt noch bedoeld zijn, de verzoekers ondergebracht worden in bunkers...

Asylum procedure

- *Key asylum statistics: In 2023, 30,223 persons asked for asylum in Switzerland, which is an increase of over 20% compared to 2022. The most important countries of origin were Afghanistan, Turkey, Eritrea, Algeria, and Morocco. More than 10% of new asylum applicants were unaccompanied minors. The State Secretariat for Migration (SEM) dealt with 26'667 asylum applications in the first instance. The asylum rate was 39.3%, the protection rate of the applications dealt with in merit was 78.4%. The number of pending cases at first instance increased up to 15,567. In addition, in 2023 23,012 persons from Ukraine applied for temporary protection (Status S) in Switzerland; 18,375 were granted this status.[1]*
- *Asylum procedures: Due to continuously high numbers of asylum applications, the SEM and the legal protection actors had to increase their personnel capacities. The SEM also introduced several measures to accelerate the asylum procedure for certain categories of persons. These include persons from countries of origin with a low protection rate (Maghreb countries), asylum seekers from Afghanistan, and unaccompanied minors.*
- *Dublin transfers: Despite the fact that Italy announced not to accept any Dublin transfers until further notice, Switzerland could transfer three times as many asylum seekers in the Dublin out-procedure than in-procedures.*
- *Afghan women and girls: The SEM followed the EUAA recommendation and stated that women and girls from Afghanistan can be regarded as refugees; however, there will still be an individual examination of each claim. The Federal Administrative Court supported this practice.*

Reception conditions

- *Reception facilities: Due to continuously high numbers of asylum applications and parallel applications for temporary protection, reception facilities continued to be under pressure during 2023 and the beginning of 2024, on the federal as well as the cantonal level. Additional solutions needed to be found. As the parliament denied the application by the government for the financing of additional reception places in containers in the summer of 2023, the SEM is continuously searching for additional reception facilities in collaboration with the army and the cantons. These solutions include civil protection bunkers. The National Commission for the Prevention of Torture (NCPT) conducted visits in several centres and made recommendations.[2] The shortage of personnel to support asylum seekers living in the centres has posed an additional challenge.*

<https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/overview-main-changes-previous-reportupdate/>

Dat verder blijkt dat de opvangmogelijkheden niet conform de menselijke waardigheid zijn :
<https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/reception-conditions/access-and-formsreception-conditions/criteria-and-restrictions-access-reception-conditions/>

Dat meer bepaald voor verzoeker, die reeds een eerste negatieve beslissing kreeg vanwege de Zwitserse instanties zijn recht op opvang zeer beperkt zal zijn :

Subsequent applications: application for re-examination, revision or subsequent applications Swiss law provides for the restriction of reception conditions for subsequent applicants or those whose application is under revision or re-examination. Therefore, persons in such procedures do not receive social assistance (as they are subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed) and receive only emergency aid for the duration of a procedure.[14] For the reception conditions under the emergency aid scheme, see Forms and Levels of Material Reception Conditions. This restriction on reception conditions also applies when the removal procedure is suspended by the competent authority. Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre but remain, in most cases, assigned to the same canton. In these cases, the level of reception conditions depends on the practice of each canton. For more information on subsequent applications, see Subsequent Applications. In the event that five years have passed since the entry into force of the last asylum decision,[15] the application will be considered as a new one, and the asylum seeker will normally be accommodated in a federal asylum centre.

Dat de lijst van beperkingen indrukwekkend is :

Social assistance for asylum seekers includes basic needs such as food, clothes, transportation and general living costs, in the form of allowance or non-cash benefits, accommodation, health care and other benefits related to specific needs of the person. National law specifically provides for accommodation in a federal or cantonal centre,[1] social benefits in the form of non-cash benefits whenever possible, or vouchers or cash.[2]

Limited health insurance also ensures access to medical care according to Article 82a AsylA (see section on Health Care).

Accommodation

The provision of accommodation facilities is governed by Article 28 AsylA, according to which the authorities (SEM or the cantonal authorities) may allocate asylum seekers to a place of stay and provide them with accommodation. The Confederation and the cantons each have their own accommodation facilities, which vary (see Types of Accommodation).

Food and clothing are not specifically mentioned in the law, even though they may be provided in the reception centres. In the federal centres, meals are served 3 times a day, on a regular schedule. Asylum seekers who do not show up at meal time will have to wait for the next service. Cantonal centres have their own systems, depending on the type of accommodation centres and the nature of social benefits (cash or non-cash benefits). The amount of daily financial allowance (including vouchers) varies according to the internal organisation of each centre and to the possibility to receive daily meals in kind. Clothing distribution is also regulated at a local level, in collaboration with NGOs. This support is part of the non-cash benefits of the social assistance.

Asylum seekers are provided with accommodation during the entire procedure. Accommodation is included in the right to social benefits. Asylum seekers do not have a choice regarding the allocated place of stay and will usually be moved from one centre to another during the procedure (first after the cantonal allocation, then within the canton according to their individual situation). In most cantons, rejected or dismissed asylum seekers are regrouped in special centres regulated under the emergency aid scheme. Social benefits

Persons who are staying in Switzerland on the basis of the Asylum Act and who are unable to support themselves with their own resources shall receive social benefits unless third parties are required to support them on the basis of a statutory or contractual obligation, or may request emergency aid.[3] The provision of social benefits is under the responsibility of the Confederation as long as the person is staying in a federal asylum centre. After allocation to a canton, the canton should provide social assistance or emergency aid on the basis of Article 80 AsylA. Fixing of the amount, granting and limiting welfare benefits are regulated by cantonal law when it falls under cantonal responsibility.[4] This results in large differences in treatment among cantons. Living costs in Switzerland are high in general, but there are differences depending on the place. In general, it can be stated that the financial support is scarce, especially for persons with a temporary protection as foreigner, their social benefits are lower than the minimum standard living costs recommended by the SKOS.

Asylum seekers are also entitled to child allowances for children living abroad. These are however withheld during asylum procedures and should be paid only when the asylum seeker is recognised as a refugee or temporarily admitted in accordance with Article 83(3)-(4) FNIA.[5]

Emergency aid

Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from social assistance.[6] In fact, this concerns all persons whose asylum application has been rejected (and the appeals deadline expired) as all negative decisions from the SEM include a departure deadline. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for re-examination, revision or subsequent application).[7] These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution.[8]

Emergency aid consists of minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves. The Federal Supreme Court has set out basic guidance regarding what emergency aid must entail in order to respect human dignity.[9] But the concrete fixing and granting of the emergency aid is regulated by cantonal law, which results in large differences in treatment between asylum seekers. In some cantons this task is delegated to municipalities or relief organisations.[10]

The Confederation compensates cantons for the costs of emergency aid.[11]

Like social benefits, emergency aid is provided in the form of non-cash benefits wherever possible. Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough.[12] Under emergency aid, people may have to live with around 8 CHF (around 7 Euros) a day, which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is extremely low in comparison to the high living costs in Switzerland. Further restriction is that the entire amount is granted in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as encouraged by the national legislation.

This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still on-going. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum seekers, despite the chance of being granted legal status at the end of the procedure.

<https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/reception-conditions/access-and-formsreception-conditions/forms-and-levels-material-reception-conditions/>

Dat ook de medische hulp en bijstand beperkt wordt :

<https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/reception-conditions/health-care/>

This health concept and its implementation were externally evaluated in 2023. The report highlights that asylum seekers receive initial medical information as well as access to a counselling service and qualified nursing staff as soon as they arrive in a federal centre. On the contrary, many cantonal centres do not have qualified care staff on site. The evaluation team identified margin of improvement in several areas of implementation, for example regarding the transmission of patient files when asylum seekers are transferred, the possibility to resort to professional interpreters or the management of epidemics. A very severe problem is that asylum seekers often need to cope with long waiting times to see specialists, such as psychiatrists, due to staff shortages.

Dat nu verzoeker geen toegang zal hebben tot Federale opvang, hij het zal moeten stellen met de cantonale opvang, waarbij vastgesteld moet worden dat de medische bijstand ondermaats is.

Dat zijn psychische kwetsbaarheid niet onderzocht zal worden.

Medical care and the establishment of medical facts in the examination of asylum applications appear to be one of the main issues induced by the acceleration of procedures (see: Use of medical reports). The identification of vulnerabilities, including psychological problems and psychiatric diseases, remains a significant challenge. A psychological screening at arrival in the centre could be a useful measure and also a tool to prevent suicides. According to the NCPT, within the accelerated procedure, access to psychiatric care is limited to the most acute situations, however an early identification of psychiatric and trauma-related problems and orientation towards the competent services already during the stay in federal asylum centres is recommended.[7] The NCPT also reports that a phone translation service is available to the medical staff, but that there is too little use of it.

(Ibidem)

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Overwegende dat in de mate dat de bestreden beslissing verwijst naar de appreciatie die door verwerende partij op vlak van een risico op schending art.3 EVRM gemaakt wordt, naar de beslissing 26 QT, verzoekende partij, die deze appreciatie betwist in haar verzoekschrift meent dat er aanleiding is op grond van dezelfde argumenten zoals hierboven opnieuw uiteengezet, aanleiding is tot schorsing en vervolgens annulatie van de bestreden beslissing.

Dat daarenboven dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij, en dit in tegenstelling tot wat een zorgvuldige overheid betaamt, haar beslissing klaarblijkelijk niet genomen heeft op grond van een volledige feitenvinding.

Dat daarnaast verzoekende partij meent dat verwerende partij voor wat betreft het risico op schending van artikel 3 onterecht de meent dat verzoekende partij geen noemenswaardige medische problemen dient te weerhouden, terwijl verzoeker wel degelijk melding maakte van tandproblemen, pijn in zijn borstkas, dat hij eveneens last heeft van stress.

Dat wat betreft deze problemen, de verwerende partij deze onterecht herleidt tot iets dat geen werkelijk medisch probleem is, zonder daarop dieper in te gaan. Dat pijn in de borstkas stress echter wel degelijk een medische problematiek riskeert uit te drukken. Dat de appreciatie van de verwerende partij dan ook niet gevolgd kan worden.

Dat verwerende partij daarnaast geen rekening houdt met het risico op refoulement en het risico tot werkelijke toegang tot de asielprocedure.

Dat de Raad zal vastgesteld hebben dat verzoekster een hele procedure doorliep in Zwitserland.

Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing.

Dat anderzijds ook geen rekening gehouden wordt met het profiel van verzoekster, dat datgene is van een jonge kwetsbare man.

Dat deze hoedanigheid het risico op een schending van artikel 3 EVRM en art.4 Handvest nog groter maakt.

Dat verwerende partij met deze hoedanigheid geen rekening hield.

Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en in afwachting van annulatie te schorsen.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek *“met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt”* met het oog op *“het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*.

De bevoegde gemachtigde stelde op basis van een onderzoek van de Eurodac-databank vast dat Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Uit het onderzoek van het Eurodac-systeem is gebleken dat verzoekers vingerafdrukken op 4 maart 2024 in Zwitserland werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Een afschrift van het Eurodac Search Result werd aan het administratief dossier toegevoegd. De verzoekende partij betwist in haar middel nergens de vaststellingen dat haar vingerafdrukken in Zwitserland geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming waardoor deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 17 van de Dublin III-verordening valt. Verzoeker maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. (...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen. (...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: [...] d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder

verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 17, 1 van dezelfde verordening bepaalt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Verzoeker betwist niet dat hij op 4 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland waardoor de Zwitserse autoriteiten in toepassing van de Dublin III-verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hij betwist evenmin verklaard te hebben dat hij in Zwitserland een negatieve beslissing kreeg. Hij is echter de mening toegedaan dat de verwerende partij had moeten besluiten dat er bij een overdracht aan Zwitserland een risico bestond op een schending van artikel 3 van het EVRM en/of 4 van het Handvest.

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Zwitserland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang

aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet een verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepaste tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in deze verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient de verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In het kader van het zogeheten Dublin-interview verklaarde verzoeker, betreffende de vraag waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, het volgende:

“Ik werd weggestuurd in FR en kreeg een negatief in CH. Ik voelde aan dat BE een goede oplossing was.”

Wat zijn verzet betreft tegen een overdracht aan Zwitserland, stelde verzoeker het volgende:

“Ik wilde niet in CH blijven eigenlijk, ik wilde hier geen asiel aanvragen. Ik werd opgepakt aan de grens en moest mijn vingerafdrukken afgeven. Ik moest daar blijven, ik had geen andere keuze. Toen kreeg ik een negatief en ben ik gevlucht uit het land.”

Inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker:

“Ik heb tandproblemen en pijn in mijn borst. Ik wil graag het adres van een dokter.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Zwitserland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker, met de vaststelling dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen en hij dus een volgend verzoek zal moeten indienen indien hij dit wenst en met een recente update van het door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Zwitserland (Adriana Romer, Okan Manav, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, Helen Zemp, Teresia Gordzielik, Thais Silva Agostini, en Esther Omlin “Asylum Information Database – Country Report: Switzerland - 2023 update”, laatste update op 10 juli 2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/>).

De Raad merkt ook op dat de centrum-arts op 22 april 2025 attesteerde dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij is overgegaan tot een analyse van deze rapporten in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en stelt vast dat hij als verzoeker om internationale bescherming de nodige bijstand en opvang zal verkrijgen.

Verzoeker meent dat hij geen juridische hulp zal krijgen in Zwitserland en wijst op de beperkte bevoegdheid van gerechtelijke autoriteiten en de verplichting om bepaalde procedurekosten vooraf te betalen. Hij tracht zijn betoog te staven aan de hand van verschillende citaten uit oudere versies van het AIDA-rapport, een beslissing van het Europees Comité voor de Preventie van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing van 7 december 2018, een ongedateerd OSAR-rapport en een periodiek verslag van 22 augustus 2017 van Human Rights Committee. De informatie geciteerd in het verzoekschrift is gedateerd daar die van minder recente datum is dan het AIDA-rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Er wordt immers melding gemaakt van de weblink van het AIDA-rapport met update 2024.

Het is weinig ernstig van verzoeker om als betoog willekeurige paragrafen uit gedateerde rapporten in de bestreden beslissing te plakken zonder hierbij verdere uitleg te geven, terwijl in de bestreden beslissing – met vermelding van de weblink – duidelijk melding wordt gemaakt van het meest recente AIDA-rapport. Dit geldt des te meer nu moet worden vastgesteld dat het merendeel van de citaten uit AIDA-rapporten opgenomen in het verzoekschrift geen weerslag meer vinden in het meest actuele AIDA-rapport, waardoor verzoeker zich er hoe dan ook niet dienstig op kan beroepen. Dergelijk gebrekkelijk verweer is hoegenaamd niet van die aard om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het meest recente AIDA-rapport, te weerleggen. Voorts gaat de verzoeker eraan voorbij dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, aangezien het AIDA-rapport op p. 52 stelt:

“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”.

In tegenstelling tot wat hij voorhoudt is uit een onderzoek van 2021 onder meer gebleken dat elke asielzoeker juridische bijstand krijgt vanaf het begin van de voorbereidende fase en gedurende de daaropvolgende asielprocedure tenzij de asielzoeker hier afstand van doet (p. 37: *“Each asylum seeker is assigned a legal representative from the start of the preparatory phase and for the rest of the asylum procedure, unless the asylum seeker expressly declines this”*).

Dat de beperkingen van de bevoegdheid van de Zwitserse rechtbanken problematisch is in Dublinzaken, wordt in de recente AIDA-rapporten niet meer weerhouden, net zomin als de kritiek omtrent de samenwerkingsplicht. Het door verzoeker opgeworpen obstakel omtrent voorafgaande betalingen inzake beroepsprocedures moet blijkens het meest recente AIDA-rapport met de nodige nuance worden gelezen. Hieruit blijkt immers dat dit geregeld wordt onder artikel 63 van de Zwitserse *“Administrative Procedure Act”* en er ook omstandigheden zijn waarin uitzonderingen gelden (AIDA, p. 35). Het gegeven dat verzoeker bedenkingen heeft bij het feit dat de bevoegdheid van de Federale Administratieve Rechtbank in asielzaken beperkingen kent, leidt ook niet tot de conclusie dat de asielprocedure is aangetast door fundamentele gebreken of dat vreemdelingen met miskenning van artikel 3 van het EVRM dreigen te worden verwijderd.

De verwijzing naar de opvangproblemen in het verzoekschrift vindt opnieuw geen weerslag in het meest recente AIDA-rapport. Hoewel daarin weliswaar kanttekeningen worden geplaatst, waar er wordt toegelicht dat er in sommige kantons in Zwitserland restrictieve opvangvoorwaarden worden gehanteerd of zij zelfs niet voorzien zijn van aangepaste structuren voor de behoeften van kwetsbare personen (p. 93), oordeelt de Raad dat dit niet betekent dat er in Zwitserland sprake is van structurele opvangproblemen (p. 86-106). In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden toegelicht wat volgt:

“Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming tijdens de hele procedure voorzien worden van opvang, inclusief het recht op sociale voordelen (pagina 87). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang verminderd of opgeschort worden (pagina 91). Noodhulp zal onvoorwaardelijk voorzien worden voor iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt (pagina 92). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 101).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een federaal opvangcentrum geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt.

Verzoekers die worden overgeplaatst naar een kantonnaal centrum kunnen een aanvraag indienen om te werken (pagina 107).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt tandproblemen en pijn in zijn borst te hebben. Hij stelt dat hij graag een arts zou raadplegen. Tot op heden bracht hij geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die een overdracht naar Zwitserland verhinderen of die aantonen dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is in Zwitserland wettelijk gewaarborgd, ook in geval van beperkte materiële opvang en men kan beroep doen op de algemene ziekteverzekering, (pagina 109). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we

van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013..”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van maart 2024 tot januari 2025 in Zwitserland heeft verbleven gedurende het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Hij maakte geen melding tot hij problemen zou hebben ondervonden bij het verkrijgen van opvang. In het verzoekschrift wordt enkel op zeer algemene wijze verwezen naar de toegang tot gezondheidszorgen in Zwitserland. De verzoeker gaat niet in op zijn eigen situatie. Evenmin worden medische attesten bij het verzoekschrift gevoegd of ter terechtzitting neergelegd. Er ligt geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, *Savra t. Denemarken* (GK), nr. 57467/15). De verzoeker toont niet aan dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt. Waar verzoeker nog aankaart dat er in Zwitserland sprake is van een gebrekkige toegang tot opleidingen, blijkt uit het AIDA-rapport dat erkende vluchtelingen dezelfde rechten hebben met betrekking tot toegang tot onderwijs als Zwitserse onderdanen, waaronder speciaal onderwijs voor mensen met een beperking. We merken echter op dat de betrokkene afgewezen werd in Zwitserland. Opgemerkt moet worden dat normaal gesproken, wanneer een beurs wordt toegekend, de sociale bijstand wordt gekort (pagina 152). In faciliteiten op kantonnaal niveau kunnen verzoekers van internationale bescherming toegang hebben tot beperkte mogelijkheden van dagelijkse structuur, zoals beroepsprogramma's of taal cursussen (pagina 108-109). Voor wat betreft de aangehaalde onpartijdigheid van sommige tolken, leest de Raad in het meest recente AIDA-rapport dat het Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) een gedragscode heeft uitgeschreven die van toepassing is op haar tolken en waarin hun rol, de verwachte onpartijdigheid, neutrale gedrag en emotionele afstandelijkheid tijdens het tolken worden beschreven. Deze gedragscode heeft een bindend karakter en wordt samen met het contract aan de tolken overhandigd. In geval van wangedrag kunnen verschillende maatregelen van toepassing zijn, waaronder het beëindigen van het contract. Tolken worden meestal aangeworven door de SEM.

De vertrouwelijkheidsbeginselen worden in detail beschreven in de documenten "Algemene voorwaarden van het SEM honorariumcontract" en "Vertrouwelijkheidsverklaring". Deze twee documenten worden bij het honorariumcontract voor tolken gevoegd en door de tolken ondertekend. Het feit dat er problemen kunnen optreden met bepaalde tolken, leidt voorgaande indachtig, niet tot de vaststelling dat er zich dienaangaande structurele problemen voordoen. Verder blijkt dat er ook geen obstakels zijn om een volgend verzoek in te dienen wanneer een eerder verzoek al werd afgewezen (p. 74-75). Zwitserland stemde ook uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, § 1, d van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont niet aan dat indien hij dat zou wensen, hij geen volgend beschermingsverzoek zou kunnen indienen. Ook in het verzoekschrift laat hij na hieromtrent verdere duiding te geven en toont hij aldus niet aan dat hem in Zwitserland een effectief rechtsmiddel zou zijn ontzegd. Uit wat voorafgaat blijkt afdoende dat met zijn persoonlijke situatie wel degelijk rekening werd gehouden en dat zijn situatie wel degelijk werd onderzocht. Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten bij die de beoordeling van zijn specifieke situatie als niet deugdelijk zouden kunnen laten doorgaan.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet concreet aannemelijk dat hij in zijn geval zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Door in het middel een aantal problemen te verwoorden zonder deze in concreto aannemelijk te maken, toont de verzoeker niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Zwitserland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

De Raad treedt de conclusie uit de bestreden beslissing aldus bij dat *“Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, noch van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1.d en 22 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Samengevat werd prima facie niet aangetoond dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublin III-verordening en dat hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening.

Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 22 van de Dublin III-verordening nu hij weliswaar voormelde artikel citeert, doch nalaat te omschrijven op welke wijze dit door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het enig middel is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT